

Елисавета Багряна

Вълни

Волни вълни, ти, примамно, невярно море,
своята синя безбрежност пред мен разтворете,

кораба мой като сън понесете неспирно,
моята скръб удавете в разгулната шир!

Който е сам, който няма ни близък, ни дом,
целият свят е пред него разтворен огромен,

целият свят е за него познат – и пустинен, –
в целия свят той е все така чужд и самин.

Кой беззаветно го чака и кой го зове
в утрини ведри, когато трептят бреговете,

в сините нощи, когато в далечни пристанища
морните кораби котвите спущат на стан?

С кратките знойни упойки на лиха любов
жадно опива той своята болка съдбовна –

своята жажда, която го гони безспирно
сам по света да се скита без отдих и мир,

вечно да дири това, що в един само миг
сляпо се губи и нивга се вече не стига...

Де е, кажете, морета, вълни, океани,
светлия сън, от живота веднъж осеян?

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11767>]